

109

Ostrov, dne 27. ledna 1953.

N 160/50
65

Panu
prezidentovi Československé republiky
Klementu G o t t w a l d o v i
P r a h a - H r a d .

Věc: Odsouzený Ströbinger Rudolf, km. č. 07630/0
t. č. ve výkonu trestu Vězeňský ústav
Ostrov u Karlových Varů - žádost o promi-
nutí zbytku trestu cestou milosti.

Velevážený pane presidente.

Při Vaší poslední návštěvě v Berlíně byla tolik znatelná Vaše přímo otcovská láska k příslušníkům německé národnosti, kteří mají dobrou vůli k spolupráci a stojí pevně a odhodlaně v táboře míru, vedeném Sovětským svazem. A tento Váš postoj, pane presidente, který dbá, aby nikomu nebylo nikým ukřivděno, dává mi tu bezmeznou důvěru, se kterou se obracím na Vás touto žádostí.

Byl jsem dne 8. června 1950 odsouzen okresním soudem ve Valašském Meziříčí pro zločin dle § 87 tr. zák. z r. 1852 / zločinné jednání / k doživotnímu těžkému žaláři. Tohoto paragrafu bylo použito, protože retribuční dekret pozbyl již platnosti.

Odsouzen jsem byl

a/ že jsem prý v roce 1941 udal čsl. občana židovského vyznání Arnošta Knöpfelmachera, který v koncentračním táboře zahynul,

B/ že jsem téhož roku udal čsl. občana Halamička, který byl asi 8 dní gestapem vězněn.

Dovolte mi prosím, abych k tomu podal toto vysvětlení:

Narodil jsem se dne 28. října 1901 v Kyšperku, okres Žamberk v Čechách. Můj otec Rudolf, úředník ČSD byl synem vrátného státních drah Mikuláše Ströbingera ve Vídni a má matka Marie dcerou sluhy záložny Františka Zavorky v Jihlavě. Po obecné škole absolvoval jsem německou reálku v Trutnově, kde jsem v roce 1920 maturoval. Z tak zvané "nešťastné lásky" vstoupil jsem do kněžského semináře v Hradci Králové a pak do řádu Milosráných bratří, kde jsem působil v nemocnicích v Praze a ve

Valticích na Moravě. Poznám jsem však, že se k duchovnímu životu vůbec nehodím a proto jsem v únoru 1927 vystoupil z řádu a přijal jsem místo korespondenta v židovském velkoobchodě vínem Max Klein a syn v Mikulově na Moravě. Že jsem nebyl antisemita dosvědčuje i to, že můj nejlepší přítel v době středoškolské byl žid Arnošt Píck.

Dne 22. ledna 1928 jsem se oženil s Libuší Fleskotovou, dcerou zemřelého dělníka Václava Fleskota, bývalého cinného bojovníka sociálně demokratického a Viktorii, roz. Brunerovou, která dnes pracuje v Dobrém Poli, okres Mikulov na Moravě.

Z tohoto manželství se narodily dvě děti, 5. března 1931 syn Rudolf, který je redaktorem Lidové demokracie a nositelem Fučíkova odznaku a je nyní od 1. listopadu 1952 vojínem čal. armády, a 13. prosince 1938 syn Josef, který žije u své matky ve Valašském Meziříčí, Jicínská 5.

V prosinci roku 1929 jsem přešel do služby školní a působil jsem jako učitel němčiny a literární učitel na českých školách ve Chvalaticích, Kravsku a v Mikulovicích u Znojma. Zkoušky učitelské jsem složil na učitelském ústavě ve Znojmě a v Brně. Politicky organizován jsem nebyl, jako učitel odebíral jsem Učitelské noviny, které vydal prof. dr. Zdeněk Nejedlý.

Přišel rok 1938. Měl jsem tehdy domovskou příslušnost v Trutnově a působil jsem v Mikulovicích u Znojma. V pohnutých dnech mnichovských hlídal jsem spolu s českými občany se zbraní v ruce tamnější Linovar před útoky henleinovců. Mohl jsem se tehdy jako příslušník německého národa odstěhovat do Německa, nechtěl jsem však bydlet ve fašistickém státě a s radostí jsem vítal možnost optovat se pro ČSR. Činil jsem tak a bylo mi přiděleno domovské právo v Jihlavě. Jednal bych tak, kdybych byl nacistou?

V květnu 1939, tedy po okupaci, dostal jsem příkaz, že se jako Němec musím hlásit u německé školní rady v Brně. Byl jsem přidělen jako učitel na nově zřízenou jednotřídní obecnou školu ve Val. Meziříčí. Službu jsem nastoupil 1. září 1939.

Žádný občan ve Valašském Meziříčí a kdekoliv v Československé republice nemůže objektivně a po pravdě prokázat, že bych jakýmkoliv způsobem jak jedinci tak i celému českému národu ubližoval výjma případ Halamiček, který ještě objasním. Dovolám se ku př. svědectví tehdejšího starosty města Val. Meziříčí Ladislava Štorkána, obecných úředníků Ruska a Válka, advokáta dr. Dorazila a pana Halamička st., který

mne poznal v činnosti u protiletické obrany. Veřejnost neměla proti mně námitek, jak mi bylo tlumočeno velitelem okresní soudní věznice ve Valašském Meziříčí. Dával jsem kursy němčiny na nádraží, na poštovním úřadě a na obecním úřadě. Chvilí jsem učil, pak jsme zpívali české písně a někdy se i tančili valašské tance. Zarytý germán by tak jistě nejednal.

Členem strany NSDAP jsem nebyl, jak už bylo při soudním líčení prokázáno. Můj jasný postoj v mnichovských dnech jak jsem jej již vylíčil, vyloučil samo sebou tuto možnost. Jako učitel byl jsem sice vedoucím místní organizace vyzván k vypomáhání v administrativních pracích, nikdy jsem však nepsal nějaké udání.

Zkoušky na českých učitelských ústavech nebyly uznány za dostačující. Nepodrobil jsem se žádných dalších zkoušek a byl mi proto odepřen t.zv. říšský přídavek. Jelikož jsem s malým platem těžko uživil čtyřčlennou rodinu a tchyni, která u nás bydlela, uposlechl jsem rady manželky a přijal jsem nabízené mi místo správce židovské firmy Knöpfelmacher a spol. ve Valašském Meziříčí. Přijal jsem toto místo v únoru 1940 a obdržel jsem za tu práci měsíčně 1200 korun.

Za celou dobu neměl jsem s českým dělnictvem ani jediného konfliktu, naopak uspořádal jsem pro dělnictvo vánoční nadílku, co se ve firmě ještě nestalo a jednal jsem tak, že proti mně nebylo po roce 1945 nejmenších námitek se strany dělnictva. Nikdy jsem v české společnosti i mezi dělníky závodu, kde jsem působil nezdravil nacistickým pozdravem, ani jsem ho nepozadoval. Naopak mluvil jsem s českým člověkem česky, což mi bylo se strany vedoucích nacistů často vytykáno.

Též ve škole, kde jsem měl většinou děti českých rodičů, kteří kolabovali, hovořil jsem s těmito česky a nesnažil jsem se je ni žádným způsobem germanisovat. Měl jsem k váli tomu časté nepříjemnosti s nadřízenými úřady a s místním vedoucím NSDAP a krajským vedoucím HJ, které požadovali, abych užíval náznakové metody, což jsem odmítl. Jako svědka uvádím bývalého záka Julia Veverku, t.č. v Horní Libině, okres Šumperk.

Po vyučování pracoval jsem tedy u firmy Knöpfelmacher a spol. Vedle místnosti kanceláře byl byt rodiny Knöpfelmacherové. Proti předpisům a smým vědomím pracoval pan Knöpfelmacher dále v obchodě, dal příkazy dělníkům, chodil na nádraží pro avisa atd. Také jeho dcera roznášela úpomínky za co jsem jí často odměnil peněžními částky, které jsem ovšem nemohl pravým jménem účtovat. Ještě dlouho, asi půl roku

ponechal jsem na místě židovskou úřednici Friedu Meiselesovou až byl konečně hrozby a nátlak tak silné, že jsem ji musel propustit. Rodině Knöpfelmacherové jsem pomohl také tím, že jsem mičky trpěl, že prodávala uhlí svým známým a peníze si ponechala. Toto množství uhlí jsem pak zaknihoval jako manko.

Jelikož mi bylo líto 9-letého synu pana Knöpfelmachera, který nesměl dle tehdy platných nařízení navštěvovati školu a neměl nikoho, požádal jsem svého kluka, aby ho často navštěvoval a vyměnil si s ním české knihy a poštovní známky, což se také stalo. Nyní 21-letý Otto Knöpfelmacher /jmenuje se teď Karen/ tuto skutečnost do-
svědčil, řekl však, že toto kamarádství trpěl jen ze strachu, aby nebyl oče mě nějak persekuován. Domnívám se, že bych tenkrát byl trestán za to já a ne on. Uvádím ještě, že jsem dříve často četl v Mladé Frontě články Oty Karena, které psal jako člen ústřední komise pro získávání Fučíkova odznaku. Od doby odhalení zrádce Slánského jeho jméno se však v novinách neobjevilo. Stále mám nyní to podezření, že někdo z této ohavné křivky ovlivnil průběh mého soudního přelíčení.

Věděl jsem, že paní Knöpfelmacherová posílá svému ne-
vlastnímu synu Leo Knöpfelmacherovi na jinou adresu balíčky do koncen-
tračního tábora Oranienburg, což bylo přísně zakázáno. Toto jednání
jsem podporoval a vyzval jsem svoji ženu, aby paní Knöpfelmacherové
k tomuto účelu opatřovala máslo.

Okamžitě jsem se doveděl, že prý pan Knöpfelmacher
chodí do kina, oznámil jsem mu to a varoval jsem jej v přítomnosti své
manželky. Paní Knöpfelmacherová říká ve své výpovědi, že se na to již
nepamatuje, neříká však, že to není pravdou.

Nešťastnou náhodou byl jsem v květnu 1941 zavolán na
gestapo do Vsetína, abych se ospravedlnil v případě sl. učitelky
Stránské, kterou jsem neudal, ačkoliv jsem věděl, že hanobila německou
vlajku. Vykládala mi to sl. Stránská sama která tento výrok učinila
u holiče a později pozorovala, že bylo tam přítomné dvě kolaborantky.
Přišla ke mně se žádostí o radu co učinit. Moje, dle výpovědi sl. Stráns-
ké, velmi kolegiální jednání nebral však soud nikterak v úvahu.

Při výslechu ve Vsetíně byla mi mimochodem též kladena
otázka, zda-li vím, že pan Knöpfelmacher chodí do kina, což jsem však
popřel. Gestapem mi po výslechu bylo nařízeno, abych nepoužíval vlaku,
nýbrž abych jel s nimi služebním autem zpět do Valašského Meziříčí.
To se také stalo a tohoto dne byl pan Knöpfelmacher zatčen a mně je to
kladeno za vinu.

Opakuji však znovu, že jsem p. Knöpfelmachera neudal.

Paní Karenová /Knöpfelmacherová/ ve své výpovědi líčí následující událost: V době, kdy její manžel byl vězněn u gestapa v Brně jela za ním s prádlem. Náhodou viděla manžela za plotem ve vzdálenosti asi 8 m, jak šel na záchod. Ona prý měla jen tu možnost mu zašeptat otázku "Kdo?". Pan Knöpfelmacher prý odpověděl "Ströbinger". Z toho soudí, že pan Knöpfelmacher mne označil jako udavače. Svědky této události nejsou. Nebylo odpověď snad špatně chápána? V roce 1945 jak se ve Valašském Meziříčí pořídily seznamy umučených osob bylo u jména pana Knöpfelmachera připsáno, že není podezření na žádného. Paní Knöpfelmacherová byla tehdy též dotázána a šetření dělo se jistě velmi důkladně. A v roce 1950 byl jsem to najednou já? Nemohu to pochopit a jsem přesvědčen, že k zatčení Knöpfelmachera došlo čistě z rasových důvodů.

Chápu rozmořčení a žal paní Knöpfelmacherové jako manželky zesnulého. Ale proč se nesnaží býti lidsky nestranná? Uvádím jen dva případy:

Krátce po zatčení pana Knöpfelmachera přišlo si gestapo do bytu a odvezla krásný, nový gauč. Že prý vězeň je churav a potřebuje ho. Proč neříká paní Knöpfelmacherová, že jsem jí tehdy řekl, že to není, ani nemůže být pravdou, že gestapáci přišli z říše skoro nazi a žijí nyní následkem takového jednání v přepychových bytech. Označil jsem je krátce jako zloděje. Proč to neříká? Proč se na to již nepamatuje?

Druhý případ. Naproti obchodu měla hostinec jedna kolaborantka nejhoršího rázu, Trčálková, o které se níže ještě zmíním. V mé nepřítomnosti použila velmi často závodního telefonu. Hovory byly sice někdy rázu obchodního, ale jsem pevně přesvědčen, že většinou to byly hovory s gestapem a podobných úřadů. Sáznamy na poštovním úřadě ve Val. Meziříčí toto moje podezření jistě dosvědčují. Řekl jsem Trčálkové, že si hovory naším telefonem nepřeji, přikázal jsem paní Knöpfelmacherové, aby jí nedovolila hovořit a přece to neudělala. Proč chodila paní Knöpfelmacherová tak často do bytu té přímo zločinné osoby? Proč se to dělo v pozdních večerních hodinách, když bylo venku tma? Proč, když přišla Trčálková telefonovat vždy v mé nepřítomnosti, proč jí to nezakázala ačkoliv měla můj příkaz? Nemusela se přece bát, mohla vždy říkat, že jednala tak na můj rozkaz. Já jsem v tom směru nic dělat nemohl, abych nebyl nařčen, že mařím výkon úřadů.

Dále mi byla čtena výpověď dvou již popravených gestapáků Dittricha a Schiefermüllera ze Vsetína, kde dle přečteného vypovídají, že prý k nejčetnějším udávaním došlo v době, kdy ve Valašském Meziříčí působili místní vedoucí NSDAP Draksal a učitel Ströbinger. Nehledě k tomu, že tato věta neznamena žádné konkrétní obvinění, nýbrž může znamenati pouze určité časové období, podotýkám k tomu:

a/ Ja sám jsem byl veřejně činný od mého příchodu do Val. Meziříčí kolem 15. srpna 1939 do 21. června 1941. Lide v kraji jsem neznal, pro velkou zanedprázdněnost /škola, firma, jazykové kursy/ jsem neměl vůbec času se s lidmi zabývat. Jakoukoliv spolupráci se Sicherheitsdienstem jsem odmítl. Vedoucí NSDAP Draksal pracoval v Meziříčí tuším od roku 1937 do roku 1945.

b/ Kromě této přečtené věty nebyl v protokole ani jeden konkrétní případ koho jsem měl uadti. A nemýlím se, když tvrdím, že každý vyšetřující organ by se těchto vou ptal koho vlastně ten Ströbinger uadal. O tom však nebyla ani jedna zmínka.

Nemůže tedy ani tato věta býti důvodem k tak strašnému trestu, ke kterému jsem byl odsouzen.

A přece jsem jednoho člověka uadal, i když jsem neměl zlý úmysl škodit, neboť všechny okolnosti dosvědčují, že jsem nejednal po chladném uvážení a úmyslem mstiti se neb pod. Téhož cínu hluboce lituji a pykám za něj odloučenosti od budoucí lidské společnosti, rozbitím rodinného štěstí a stery duševními mukami.

Pokusím se tento případ pravdivě vylíčit:

Jak se velmi často dělo pracoval jsem po odpoledním vyučování a po přípravě na druhý den jednoho večera u firmy Knöpfelmacher. Byl jsem tentokrate značně nervosní a přepracován. Tu přišel pan Knöpfelmacher z nádraží, kde něco vyřizoval, domů a stěžoval se mi, že místní obchodník Halamiček ukradl naší firmě několik košů na uhlí, které tehdy nebyly k dostání. Zavolał jsem telefonicky pana Halamička a žádal jsem koše nazpět. Odseki mi krátkou odpovědi a zavěsil sluchatko. Knöpfelmacher stále o koše bēdovál a řekl mi, že to nesmím trpět, že musím koše dostatí zpět a že se přece nesmím nechati urážet. A v tomto podrážděném stavu, ve kterem jsem byl vzal jsem sluchatko, zavolał gestapo a žádal, aby pana Halamička poučili, aby mi koše vrátil a slušně se mnou jednal. Nikdy však jsem neměl úmysl přivoditi zatčení pana Halamička. Třetího dne jsem se však dověděl, že byl gestapem zatčen. Učinil jsem ihned k oky, abych svoji chybu napravil. I otec pana Halamička přišel k nam a žádal žem

o intervenci. Byl jsem právě doma a slíbil jsem i moje pomoc. Dosvědčil to pan Halamiček st. i při přelíčení. Skutečně byl Halamiček za několik dní propuštěn na svobodu. Jeho bratře propuštění dosvědčuje, že jsem při udání hlasil jen skutečnou udalost bez jakéhokoliv zveličování neb přidáním lživých tvrzení. Nyní Halamiček na jedno ucho nedoslýchá a byla zde možnost, že je to zaviněno úderem, který utrpěl u gestapa. Lekařský znalec připuštěl tu možnost, řekl však, že příčinou může být i jakási chronická choroba, na kterou pan Halamiček trpí. Neměl by soud v takovém případě přihlížeti k řešení pro obžalovaného příznivějším? To se však nestalo.

Lituji své chyby v tomto posledním případě a sebekriticky přiznávám, že každý nespravný čin zasluhuje trest, ale trest spravedlivý. Pan prokurátor Masariš ve své řeči podotkl, že mám být přísně potrestán i za ty, kteří uprhli, ačkoliv mi není v případě Knöpfelmacher vina prokázána.

Jestě jeden případ nemohu a nechci při líčení svého života zamícti. Na jaře 1941 měla moje manželka velmi ostrý výstup s tak zvanou "hnědou sestrou" z NSV. Následky jsem nesl velmi krutě. V červnu 1941 byl jsem německou kriminální policií pro domnělé nemravní činy ve škole zatčen a dopraven do vyšetřovací vazby do Mor. Ostravy. Hlavním svědkem proti mně byla nájemkyně německé hospody ve Valašském Meziříčí, K. Trčálková, která byla roku 1945 rozsudkem lidového soudu v Novém Jičíně odsouzena pro udavačství k trestu smrti a popravena. Byl to akt msty, jelikož jsem její dceře, která chodila ke mně do školy, zakázal pobyt v hostinské místnosti ve společnosti německých vojáků. Šest měsíců pobyl jsem ve vyšetřovací vazbě, pak jsem byl německým soudem pro neopatrné jednání odsouzen k pěti měsícům vězení. Jak jsem se ve věznicí choval obzvláště k českým spoluvězňům, o tom může podat svědectví ku příkladu drogist Novotný z Rožnova pod Radhoštěm.

Při této příležitosti se zmiňuji též o tom, že manžel Trčálkové, který nyní žije ve Valašském Meziříčí a kterého vlastní žena za okupace dala dopravit do ústavu pro duševně choré v Kroměříži aby mohl lépe prováděti špatnosti, se při mém soudním přelíčení hlásil jako svědek, nebyl však připuštěn.

Po propuštění z vazby pomáhal jsem manželce, která převzala moje místo jako správkyň firmy Knöpfelmacher a spol. a v lednu 1943 nastoupil jsem vojenskou službu. Po několika dnech pobytu

v Chebu konal jsem základní vojenský výcvik v Hofu a byl jsem pak přeložen jako písař k jednomu divizionnímu štábu v Norimberku. Tam jsem se blíže seznámil s poddůstojníkem Kuhnem, bývalým sociál. demokratem, se kterým jsem v častých rozhovorech kritisoval stávající fašistický režim.

V prosinci 1944 jsem byl přeložen do Prahy, odtud do Slané a v lednu 1945 jela moje jednotka /Festungs-Infanterie-Bataillon/ do Kastrimi. Byl jsem zase zaměstnán jako písař. Zbraně jsem nepoužíval kromě výcviku ani jednou. Při odchodu do posledního opěrného bodu úplně obklíčeného města jsem byl 9. března raněn a 12. března 1945 po kapitulaci města zajat.

Ve válečných zajateckých táborech Poznaň, Toruň a Vratislav poznal jsem dusi sovětského člověka. Ihned po částečném uzdravení jsem vstoupil do komitétu "Freies Deutschland". Tam jsem byl činný jako propagandista a uspořádal jsem antifašistické přednášky. Svědkem je nynější tajemník policejního presidenta v Chemnitz pan Jan Dick. Jeho potvrzení o pravdivosti mých udajů se nachází u mých osobních spisůch při krajské školní radě v Görlitz v NDR.

Před propuštěním z válečného zajetí mi bylo oznámeno, že budu propuštěn na území bývalé nemecké říše a že mám udati kam chci býti propuštěn. Jelikož jsem tam nikoho neznal volil jsem Norimberk, kde jsem skoro 2 roky na vojně působil, a kde jsem znal aspoň shora jmenovaného poddůstojníka Kuhna, který tam měl své trvalé bydliště. V karanténním táboře poznal jsem však budovatelské úsilí v tehdejších východním pásmu a rozhodl jsem se zůstat tam. Přihlásil jsem se do komunistické strany Německa. Ve zkušební době pracoval jsem ve straně s radostí od puky. Lepil jsem plakáty, roznášel po vyučování pozvánky atd. Byla to za tehdejších poměrů těžká, ale též radostná práce, protože byla plodná. V roce 1947 byl jsem přijat do Sjednocené socialist. strany Německa, ve které jsem ku konci zastával funkci předsedy školního výboru při krajském vedení strany v Görlitz. Působil jsem též jako stranický učitel.

Ve své škole založil jsem organizaci Freie deutsche Jugend /FDJ/, které jsem každou volnou chvíli věnoval a která mi také zvolila svým čestným členem.

Jak již řečeno poznal jsem ve válečném zajetí sovětského člověka. Tyto poznatky mne vedly k tomu, že jsem vstoupil jako zakládající člen do společnosti německo-sovětského přátelství. Stal jsem se později předsedou této společnosti v Görlitz a členem zemského výboru společnosti v Dresden.

Byl jsem docentem na dělnické fakultě v Görlitz, která jest odbockou vysoké technické školy v Lipsku. Tam jsem mladé dělníky učil dějepisu a literaturě a připravoval je na vysokoškolské studium.

V druhé polovině září 1948 byl jsem na sekretariátě strany vyslechnut o obvinění, které bylo na mne učiněno paní Stolárovou, přítelkyní mé první manželky, která se z Val. Meziříčí odstěhovala k své sestře do Görlitz. Asi týden po tom jsem byl suspendován ze školní služby. Našli se mnoho jedinců, kteří mi radili, abych odjel do západního Německa. Neuposlechl jsem těchto radám a přijal jsem místo dělníka v národním podniku "Lowa" v Görlitz, kde jsem si získal důvěru celého pracovního kolektivu mého oddělení, takže jsem byl po krátké době zvolen kulturním referentem celozávodního vedení odborového hnutí. K mému zatčení došlo teprve dne 2. března 1949. V policejní věznici v Görlitz, kde jsem pobyl až do prosince tohoto roku žádal jsem sám o vydání, k čemuž mne vedla hluboká důvěra ve spravedlivé soudnictví v lidově-demokratickém Československu.

Moje první manželství nebylo již dlouho před mým odchodem na vojnu v souladu. V Německu žádal jsem dle platných zákonů o rozvod, který mi byl povolen. Oženil jsem se po druhé s učitelkou, dcerou dělníka. Žil jsem v nevýslovně šťastném manželství a znal jsem jen stranu, zaměstnání a domov. Tchán je členem a funkcionářem SED, žena učitelkou v NDR, vedoucí pionýrů, předsedkyně učitelské sekce něm. odborů a činovnice v demokratickém svazu žen.

Od okamžiku, kde jsem se stal žákem velkého učení Marxe, Engelse, Lenina a Stalina, nezproněvřil jsem se nikdy této myšlence. Konal jsem svědomitě všechny funkce, které mi byly svěřené. I nyní jako odsouzený jsem zapojen do osvětové činnosti. Nikdy jsem nebyl nepřitelem českého národa. Ještě v poslední době na svobodě, až do prosince 1948 vyučoval jsem českého hochu češtině. Byl to synek železničáře v Görlitz, který byl repatriován do Československé republiky.

Snad jsem měl to neštěstí, že můj proces se konal ve dnech kdy se v Praze konalo přelíčení se zrádkyní Horákovou a spol. Možná, že i to dalo podnět k mému tak přesprávilnému potrestání.

Fane presidente. Často jsem naslouchal vyprávění bývalého vrchního starosty v Görlitz, pana Frenzla, který žil s Vami v Sovětském svazu. A proto věřím skalopevně ve Vas. Pomozte mi prosím, aby z mého života bylo vymazáno to strašné slovo "doživotní žalář". Život venku potřebuje obzvláště dnes tolik lidí nadšených pro nový řád a bojovníků pro jednotné, mírumilovné a demokratické Německo. A já bych chtěl být také jeden z nich - třeba ten nejmenší.

Prosím Vas proto, abyste ze své moci cestou milosti mi buď promínil zbytek trestu nebo aspoň jej snížil na výši odpovídající mému provinění, k němuž se sebekriticky přiznávám.

Prinzveitling

km čis. 07630/0.